

Sygn. akt II Ca 46/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Dariusz Mizera (spr.)
Protokolant	Paulina Neyman

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim
na rozprawie w postępowaniu uproszczonym
sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko I. M.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 30 października 2014 roku, sygn. akt I C 548/14

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 46/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 października 2014 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeciwko I. M. o zapłatę oddalił powództwo.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i zarazem rozważania Sądu Rejonowego:

W dniu 02 marca 2001 r. I. M. zawarła z Wyższą Szkołą (...) w Ł. umowę o świadczenie usług edukacyjnych, zgodnie z którą została ona wpisana na listę studentów 1 roku studiów licencjackich na kierunku pedagogika, specjalność psychopedagogika. Stosownie z § 1 p-kt 2 umowy student obowiązany jest na mocy umowy wnieść określone opłaty, którymi są chesne oraz inne opłaty, w szczególności opłaty za egzaminy poprawkowe, legitymacje czy indeks.

I. M. została skreślona z listy studentów drugiego roku czwartego semestru w dniu 24 listopada 2004 r. z powodu zaległości w opłatach chesnego.

W dniu 26 kwietnia 2012 r. Akademia (...) z siedzibą w Ł. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której powód przejął wszelkie niesporne i wymagalne

wierzytelności pieniężne w stosunku do dłużników tytułem świadczonych usług edukacyjnych, w tym wierzytelność wynikającą z umowy zawartej z pozwaną I. M.. Z załącznika do przedmiotowej umowy wynikało, że zobowiązanie pozwanej wynosiło łącznie 2 030 złotych.

Pismem z dnia 10 maja 2012 r. powód powiadomił I. M. o dokonanej cesji wierzytelności i wezwał do zapłaty należności w łącznej kwocie 4 019,14 złotych.

Po stronie pozwanej w związku z nauką podjętą w Akademii (...) z siedzibą w Ł. powstała zaległość z tytułu jednorazowych opłat miesięcznych (czesnego) za okres od marca 2004 r. do września 2004 r., w kwocie po 290 złotych za każdy miesiąc.

Powyższy stan faktyczny. Sąd ustalił w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd Rejonowy zważył, iż roszczenie strony powodowej podlega oddaleniu, albowiem w ocenie Sądu pozwana I. M. zasadnie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem.

Zobowiązanie dochodzone pozwem przez stronę powodową wynika ze stosunku prawnego łączącego studenta i uczelnię. Stosownie do treści art. 160a ust. 7 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (tj. Dz. U. z 2012 r. poz. 572 z późn. zm.) roszczenia wynikające z umowy dotyczącej warunków pobierania opłat związanych z odbywaniem studiów przedawniają się z upływem trzech lat. Przepis ten wszedł w życie na mocy ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r., poz. 1198).

Przedmiotowy termin przedawnienia ma zastosowanie także do umów zawartych przed dniem wejścia w życie wyżej wskazanej ustawy, co wprost wynika z art. 32 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r..

Ponieważ opłaty jednorazowe (czesne) których nie zapłaciła pozwana I. M. powstały w 2004 r. nie budzi wątpliwości, że podniesiony przez nią zarzut przedawnienia jest w pełni uzasadniony.

W tej sytuacji mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik powoda zaskarżając go w całości, zarzucając mu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. przepisów art. 32 ustawy z dnia 11.07.2014r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw w zw. z art. 160a ust. 7. ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym poprzez ich zastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, podczas gdy:

- przepis art. 32 w/w ustawy dotyczy wyłącznie umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1, powód zaś dochodzi roszczeń z umów o usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 4 ustawy;
- przepis art. 32 w/w. ustawy odwołuje się do ustawy o której mowa w art. 1., tj. do ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym z 27.07.2005r., a nie ustawy poprzedniej z 1990r.- natomiast pozwany umowę z cedentem zawarł w dniu 15.06.2004r., tj. jeszcze pod rządami ustawy z dnia 12.09.1990r. o szkolnictwie wyższym.

2. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 118 k.c. poprzez jego niezastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego w zakresie, w jakim przepis ten przewiduje 10-letni, ogólny termin przedawnienia roszczeń, podczas gdy roszczenia z umów o warunkach odpłatności za studia na uczelni niepublicznej ulegają przedawnieniu z upływem lat 10.

Biorąc pod uwagę powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 4.121.08 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji, w tym kosztów

zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Ponadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Skarżący w apelacji w zasadzie podnosi zarzuty naruszenia prawa materialnego w tym skupia się przede wszystkim na zarzucie naruszenia art. 32 ustawy z 11-07-2014 o zmianie ustawy prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 poz. 1198) w związku z art. 160a ust. 7 ustawy z dnia 27 lipca 2005r. prawo o szkolnictwie wyższym (tj. Dz.U. z 2012r. poz. 572 ze zm.) przez zastosowanie ich do ustalonego w sprawie stanu faktycznego.

Rozumowanie skarżącego jest takie, iż po pierwsze art. 32 w/w ustawy z 11 lipca 2014r. nie dotyczy umowy o odpłatności za studia lub usługi edukacyjne w uczelniach niepublicznych albowiem przepis ten odsyła do art. 99 ust. 1 ustawy który nie dotyczy uczelni niepublicznych, strona powodowa zaś w dochodzi roszczeń z umowy o usługi edukacyjne, o której mowa w art. 99 ust. 4 ustawy tak więc usługi edukacyjne wykonywane przez uczelnie niepubliczne.

Po drugie zaś skarżący wskazuje, że art. 32 ustawy z 11 lipca 2014r. wprost odwołuje się do ustawy z dnia 27-07-2005r. prawo o szkolnictwie wyższym a nie do ustaw poprzedzających podczas gdy roszczenie powoda wynika z umowy zawartej pod rządem ustawy z 12 września 1990r. o szkolnictwie wyższym.

Konsekwencją powyższego błędnego rozumowania Sądu - w ocenie skarżącej - jest naruszenie art. 118 k.c. poprzez niezastosowanie tego przepisu do stanu faktycznego podczas gdy to właśnie roszczenia z tytułu warunków odpłatności za studia na uczelniach niepublicznych ulegają przedawnieniu z upływem lat 10.

Nie sposób się zgodzić z takim stanowiskiem.

Zgodnie z art. 32 ustawy o zmianie ustawy prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 poz. 1198) do umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 1 zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 160a ust. 7 ustawy, o której mowa w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Należy przypomnieć , iż art. 160a ust. 7 ustawy ustanawia trzyletni termin przedawnienia

Przede wszystkim nie sposób podzielić poglądu skarżącej Spółki jakoby przepis art. 32 odsyłając do umów w sprawie odpłatności za studia lub usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1 odnosił się w istocie wyłącznie do umów zawieranych przez uczelnie publiczne. Odsyłając do art. 99 ust. 1 przepis ten odsyła do rodzajów umów określonych w art. 99 ust. 1 pkt 1- 5 bez rozróżnienia charakteru uczelni i jej statusu.

Zasady pobierania opłat w uczelniach niepublicznych i wysokość tych opłat określa organ wskazany w statucie niemniej jednak uregulowanie zawarte w art. 32 ustawy nowelizującej prawo o szkolnictwie wyższym pozwala stosować przepis art. 160a ust. 7 ustawy w nowym brzmieniu wyłącznie do umów, które dotyczą materii określonych w art. 99 ust. 1 pkt 1 - 5. Inna wykładnia w szczególności taka jaką prezentuje strona powodowa nie może zyskać akceptacji Sądu gdyż byłaby zupełnie nieracjonalna. Nie można bowiem ograniczać stosowania przepisu przejściowego w zależności od statusu uczelni. Zwłaszcza w sytuacji gdy ustawa wprost o tym nie stanowi.

Za takim stanowiskiem przemawia także wykładnia systemowa bowiem należy pamiętać, iż uregulowanie art. 160a ustawy pojawiło się w Dziale 4 Rozdział 1 ustawy noszącym tytuł „Organizacja studiów”. Ustawa nie ogranicza tego uregulowania tylko i wyłącznie do uczelni publicznych bowiem regulacja ta dotyczy wszystkich uczelni niezależnie od ich statusu. Nie sposób także zgodzić się ze stwierdzeniem jakoby przepisem przejściowym ograniczono stosowanie art. 160a ust. 7 ustawy o szkolnictwie wyższym w nowym brzmieniu do umów zawieranych wyłącznie pod rządem tej ustawy, art. 99 ust. 1 ustawy o szkolnictwie wyższym wskazuje jedynie do jakich rodzajowo umów o jakim charakterze

znajduje zastosowanie art. 160a ust. 7 ustawy. Dotyczy to zatem wszelkich umów których przedmiotem była materia określona w art. 99 ust. 1 a nie tylko tych zawieranych pod rządem ustawy prawo o szkolnictwie wyższym z 2005r.

Niezależnie od powyższego dodatkowo można stwierdzić, iż umowa z której wynikają roszczenia powoda została zawarta pod rządami ustawy z dnia 12 września 1990r. o szkolnictwie wyższym. Ustawa ta nie zawierała przepisu, który odpowiadał w swej treści artykułowi 160 ust. 3 w obecnie obowiązującej ustawie o szkolnictwie wyższym. Nie zawierała zatem żadnych uregulowań dotyczących umowy łączącej studenta z uczelnią. Powyższe wskazuje, iż nie można zasadnie twierdzić, że umowa jaką zawarła pozwana z uczelnią była umową nazwaną określoną w odrębnych przepisach.

W takiej sytuacji umowę pozwaną z uczelnią należy traktować jako umowę o świadczenie usług które nie jest regulowana innymi przepisami do której z mocy art. 750 k.c. należy stosować odpowiednio przepisy o zleceniu.

W konsekwencji należy przyjąć, iż do roszczeń powoda należy stosować art. 751 pkt 2 k.c. który ustanawia dwuletni termin przedawnienia m.in. dla roszczeń z tytułu nauki jeżeli przysługują osobom trudniącym się zawodowo takimi czynnościami. Przez pojęcie nauki w rozumieniu tego przepisu należy także rozumieć pojęcie kształcenia natomiast osoba zawodowo trudniąca się takimi czynnościami to bez wątpienia uczelnia wyższa. W tym stanie rzeczy dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu z upływem 2 lat od chwili jego powstania, a co za tym idzie przedawniło się już bardzo dawno temu.

Konsekwencją przyjęcia takich założeń jest stwierdzenie, iż nie doszło do naruszenia art. 118 k.c. poprzez jego niezastosowanie albowiem przepis ten z uwagi na uregulowania zawarte w przepisach szczególnych nie znajduje zastosowania do ustalonego stanu faktycznego.

Reasumując apelacja powoda nie zawiera uzasadnionych podstaw i jako taka musi zostać oddalona, a to na podstawie art. 385 k.c.